

## KISLÁNY A POKOLBAN / részlet

1944. március 28.

Amikor 1936-ban Berlinben az olimpia volt, és sok aranyérmét nyertünk, én még kis elemista voltam, és jól emlékszem, ahányszor szólt a rádióban a magyar himnusz, én vigyázzban álltam a szobában akkor is, ha volt ott valaki, akkor is, ha egyedül voltam. Amikor hazajött a magyar csapat, a Teréz körúton vártuk őket, és mindenki éljenzett, meg virágokat dobáltunk nekik. Emlékszem, hogy Haranginak, aki birkózó (vagy bokszoló) volt, leragasztották a szeme fölött a bőrét, mert megsérült, ő is aranyérmes volt, és a kapott virágok egy részét visszadobálta, egyet én kaptam el. Egy szegfű volt, amit most is lepréselve őrzök az emlékkönyvemben.

Szerettem zsidó lenni, és szerettem magyar is lenni. Le is vagyok fényképezve magyar ruhában, és anyu is le van fényképezve, mert amikor 14 éves volt, szerepelt március 15-én az iskolában, és neki is volt magyar ruhája.

...

1945. február közepe

Valami szörnyű történt. Éjszaka volt, s egyszer csak nagy reccsenés a barakk túlsó végén, majd kiabálások, sikítások, jajgatás. Összedőlt egy priccs, és egy csomó embert maga alá temetett. Percek alatt berontottak a kápók, utánuk a hordozó munkások. A barakk közepét lezárták, hogy ne tudjunk oda menni. Jobb is, mert csak még nagyobb lett volna a pánik. Elhordták a sebesülteket, a hullákat, mert nem egyszerűen a priccs dűlt össze, hanem a nagy hótól beszakadt a barakk teteje. Reggelre ki is ürítették az egész barakkot, és minket is átvittek egy másikba. Ahol nem vártak emeletes priccsek, hanem a földön szalmára fekhettünk. Ez jobb volt, mert kevésbé fáztunk, és lehetett is látni embereket, sőt jobban tudtuk „tetvezni” egymást.

Megismerkedtem egy fiatal lánnyal, aki Szerbiából került ide, de magyarul is jól tudott. Mirának hívták, és nagyon szép fekete lány volt. Mesélt arról, hogy náluk milyen harcok folytak a németek ellen, és őt nem is azért hozták a lágerbe, mert zsidó, hanem mert partizán volt. Amikor a németek elkapták, hogy élelmet akar vinni a partizánoknak, akkor nem ölték meg, mint a többieket, hanem – így mondta – „elszórakoztak velem”. Utána pedig égő parázsba ültették.

Felemelte a ruháját és megmutatta az égési seb helyét. Még ekkor is szörnyű látvány volt. Mira nagyon szép és okos lány volt. Szerette, ha verseket mondok neki. Aztán Mirát elvitték. Külön, név szerint, valahova. Pontosabban az egyik kápó olvasta a számát, és már vitték is, hogy soha többé ne lássam.

A lágerben a könnyek kiapadnak.

Addig soha nem sírtam, de Mira után igen. Nagyon fáj, hogy végre van egy barátnőm, és azt is elviszik tőlem...